

SBOR BRATRSKÉ JEDNOTY
BAPTISTŮ CHEB , LIBUŠINA 4

ZPRAVODAJ

listopad 07

Blair o svojom konvertovaní na katolíka pre The Times:
NECHCEM O TOM HOVORIŤ

Britský premiér Tony Blair sa súkromne stretol s pápežom Benediktom XVI. Stretnutie vo Vatikáne trvalo 25 minút a bolo poslednou etapou Blairovej “rozlúčkovej cesty”, komentovali médiá. Blair priniesol pápežovi dary, jedným z nich bola

originálna fotografia Johna Henryho Newmana, anglikánskeho lídra z 19. storočia, ktorý konvertoval na katolicizmus. Po 25-minútovom súkromnom rozhovore v pontifikovej študovni sa k dvojici pridala seniorský člen Rímskokatolíckej cirkvi v Anglicku, kardinál Cormac Murphy-O'Connor. Premiérova žena, Cherie Blairová, ktorá je katolíčkou, sprevádzala vo Vatikáne svojho manžela a s pápežom sa stretla spolu s britskou delegáciou na konci súkromných rozhovorov.

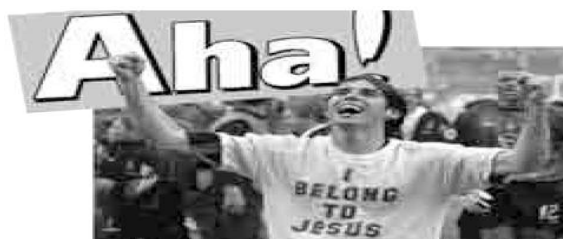
Vo vyhlásení zo stretnutia sa uvádza, že Benedikt XVI. a Blair spolu hovorili o medzinárodnej situácii, vrátane Európy a Blízkeho Východu. Pápež privítal

Blairovu snahu pracovať v mierových procesoch na Strednom východe a podporovať medzináboženský dialóg po tom, čo odstúpi z pozície britského premiéra.

Na otázku denníka The Times ohľadom zmeny jeho vieroučného vyznania z anglikána na katolíka, odpovedal včera Blair nasledovne: *‘Nechcem o tom hovoriť. S niektorými takýmito záležitosťami je to ťažké. Veci nie sú vždy tak rozhodnuté ako by možno mali byť.’* Niektoré média Blairovo konvertovanie na katolíka označili už pred stretnutím s pápežom za pravdepodobné.

Bulvárni Aha ve službách evangelia

Pri návšteve jedného sboru CB jsem na nástěnce objevil stránku z pokleslého deníku Aha - s velmi zajímavým článkem, týkajícím se brazilského fotbalisty Kaká. Týž den, kdy byl článek uveřejněn, se totiž hrálo finále Ligy mistrů. Večer proti sobě nastoupily FC Liverpool a AC Milán. Fandil jsem Liverpoolu, ovšem ten prohrál 1:2. Nakonec jsem byl rád, neboť se mně naskytl senzační pohled. Poté, co sudí odpískal konec zápasu, zabrala kamera zmíněného fotbalistu vítězného týmu. Klečel na trávníku, obě ruce zvednuté, ukazováčky vztyčené k nebi, a ze rtů a z obličeje

bylo každému jasné, že se právě oddává vroucí modlitbě. To by nebylo ještě tak výjimečné, nábožensky pověřivých fotbalistů je dost, kdyby ovšem na sobě neměl bílé tričko a na něm velkými písmeny napsáno „I belong to Jesus“ (Patřím Ježíši). Věděl jsem, že tento fenomenální a sympatický záložník, který

byl s deseti góly nejlepším střelcem letošní Ligy mistrů, a za kterého je Real Madrid ochoten zaplatit 80 mil. Euro, je křesťanem. Ovšem tak krásné a jasné vyznání, které si mohly na jeho hrudi přečíst desítky milionů televizních diváků na celém světě, mě doslova nadchlo.

V onen květnový večer jsem šel s obrovským uspokojením spát. Tehdy jsem ale netušil, že se z bulvárního časopisu později dovím další podrobnosti. Například to, že Kaká vyrostl ve velmi zbožné rodině. Další informace už budu citovat, včetně vykřičníků: „Když jsem šel ve 12 letech ke křtu, stalo se mi něco nadpřirozeného. Neumím to přesně popsat, ale od té doby jsem se dostal blíž k Bohu.“ ... Jako oddaný syn Boha také pokorně dodržuje přísné křesťanské zásady. Například s prvním sexem počkal až po svatbě. S Caroline Celicovou už přitom tehdy chodil čtyři roky! A jemu samému bylo 23! ... Nikdy se na hřišti nepoprál nebo nenadával, „chci být příkladem pro ostatní“ říká Jeho život připomíná křesťanskou legendu. Kapitulu z Bible, jež je jeho nejmilovanější knihou ... Pokud se mu dnes povede vyhrát Ligu mistrů, při následných oslavách bude po trávníku aténského stadionu určitě pobíhat v tričku s nápisem „Patřím Ježíši“ (doslova prorocké slovo, které se naplnilo - pozn. autora). Měl ho na sobě zatím pokaždé, když dokázal něco velikého. Tatáž slova má společně s mottem „Bůh je pravdivý“ vyšitá i na jazyku kopaček. Těch, jimiž nelítostně ničí jednoho soupeře za druhým...“

S vikářem místního sboru, jsme v poměrně obsírném článku hledali alespoň jedinou větu, která by zesměšnila vyznavačské pojetí víry tohoto brazilského křesťana. Nenašli jsme. Snad jen, že v nadpisu stálo: Záhadný Kaká. Já k tomu jen dodám: Ještě více takových „záhadných“ křesťanů, kteří přimějí dokonce i bulvární deníky udělat evangelium dobrou reklamou.

Vyjádření předsedy Ekumenické rady církví k vatikánskému dokumentu označujícímu katolickou církev za jedinou Kristovu církev

Nový dokument označující katolickou církev za „jedinou skutečnou Kristovu církev“ přišel ve velmi nevhodnou dobu. V České republice v lednu 2007 řada církví podepsala s katolickou církví Chartu Oecumenicu. V této chartě se hovoří o spolupráci církví a společném závazku budování jednoty. Je těžké vést s někým ekumenický dialog a budovat jednotu, pokud zpochybňujeme jeho církevní identitu. Obávám se, že nový vatikánský dokument nešťastným způsobem zasahuje do ekumenického procesu, působí bolest a prohlubuje rozdělení a to těsně před 3. evropským setkáním zástupců církví v rumunském Sibiu, v září 2007.

Na druhé straně toto eklesiologické vyjádření není nic nového. Katolická církev podle svého učení bere ostatní církve jako křesťany druhého řádu. Leckde to brzdí ekumenismus, ale snažíme se to překonávat a v současné době můžeme vidět mnoho nadějných znamení, která signalizují, že necitlivé a netaktní vyjádření Vatikánu nezabrzdí ekumenické hnutí.

Podle našeho pohledu je církev tam, kde se zvěstuje Boží slovo a kde jsou řádně vysluhovány Kristem ustanovené svátosti. Apoštolskou posloupnost chápeme v duchovním slova smyslu, jako věrnost učení apoštolů vyjádřeném v Písmu svatém. Tak jak to již vyjádřili např. teologové husitského hnutí při jednání se zástupci basilejského koncilu v tzv. „soudci chebském“ (1432). Nejvyšším hodnotícím měřítkem pro ně nebyl názor představitelů instituce, ale „za nejspravedlivějšího a nezaujatého soudce bude považován zákon Boží, životní sloh Kristův, apoštolů a prvotní církve s těmi koncily a učiteli, kteří se na něm pravdivě zakládají.“

Domníváme se, že ani hierarchické pojetí církve samo o sobě nezaručuje skutečnou kontinuitu s Kristem a jeho apoštoly. Je vážnou otázkou jestli monopol na „jedinou skutečnou církev“ a na „disponování plností prostředků požehnání“ právě církev spíše nechromuje a nevhání do falešné sebespokojenosti a za hradby izolace.

Pevně doufám, že nedávný příklon k tridentské latinské liturgii (7.7.07) a nové vymezení vůči ostatním křesťanským církvím (10.7.07) nesignalizují pokus o návrat ke katolicismu před reformní II. vatikánský koncil. Věřím, že v katolické církvi je mnoho křesťanů, kteří vedou dialog a spolupracují na základě vzájemného respektu, úcty a lásky.

Vyjádření synodní rady Českobratrské církve evangelické k dokumentu „Odpovědi na otázky, týkající se některých aspektů nauky o církvi“

Synodní rada Českobratrské církve evangelické (ČCE) je znepokojena obsahem posledního dokumentu římskokatolické Kongregace pro nauku víry. Nedovede si vysvětlit důvod, proč Kongregace pro nauku víry tuto interpretaci 2. Vatikánského koncilu vyhlásila právě v této době.

Synodní rada ČCE považuje dokument za konzistentní v rámci římskokatolické nauky o církvi a v rámci toho, jak římskokatolická církev po celé dějiny sama sobě rozumí.

Synodní rada ČCE však prohlašuje, že Českobratrská církev evangelická díky své reformační tradici nemusí diskutovat o tom, kde se uskutečňuje církev Kristova, protože věříme na základě biblického svědectví i historických dosvědčení, že o tom rozhoduje Boží lid jen okrajově – první a poslední slovo přísluší Ježíši Kristu.

Synodní rada ČCE se obrací na členy Českobratrské církve evangelické i na všechny církve z české ekumény, kterým je tento přístup blízký, aby se posledními vyhlášeními Kongregace nenechali zavést na takovou argumentační rovinu, na níž by sami popírali své odhodlání žít v následování Krista a v duchu jeho učení, a to i přesto, že se jejím posledním dokumentem právem cítíme zaskočení.

Synodní rada ČCE se dále s odkazem na obsah vyznání víry obrací na všechny členy církve s tím, aby svou sílu k životu, nesení naděje a budování společenství víry bránili a opírali o zaslíbení Ježíše Krista víc než o činy a vyhlášení, jejichž motivy příliš neslouží Boží slávě mezi lidmi.

Čím více nás takový dokument uvádí v nejistotu o upřímnosti ekumenických snah, o to více synodní rada zdůrazňuje, aby všichni ti, kdo jsou osloveni Boží láskou k člověku a povolání spoluvytvářet společenství Kristova lidu, usilovali o věrohodný, pravdivý a svobodný život Božích svědků a následovníků Kristových.

Ani v souvislosti s posledním dokumentem Kongregace není ČCE nucena nijak měnit to, jak sebe sama chápe a rozumí svému poslání v této zemi, v této době a v současném poměru sil mezi věřícími a nevěřícími: *Českobratrská církev evangelická vyznává víru v Boha Otce, Syna a Ducha svatého, která ji spojuje s křesťany všech vyznání a všech dob. Vyjadřuje svou naději, že spolu s ostatními křesťany má účast na jedné obecné Kristově církvi, díle Ducha svatého. Hlásí se do společenství reformačních církví obnovených a stále se obnovujících Božím slovem. ... Svou touhu po obnovení viditelné jednoty Kristovy církve vyjadřuje v přímlových modlitbách a v účasti na ekumenických snahách. Přihlíží k výsledkům ekumenických rozhovorů, zvláště k dokumentu Komise pro víru a řád o křtu, večeři Páně a ordinaci a k Leuenberské konkordii, pod kterou připojila svůj podpis. Za jediné pravidlo víry a života uznává Boží slovo dosvědčené v Písmech Starého a Nového zákona, jejichž středem je Boží zjevení v Ježíši Kristu. Je přesvědčena, že posláním církve a jejích údů jest oslavovat Boha slovem i celým životem, zejména zvěstovat evangelium o spasení v Ježíši Kristu každé generaci a všem bez rozdílu, vysluhovat svátosti podle Kristova ustanovení, společnou práci horlivě usilovat o vždy plnější poznávání pravdy Boží, tvořit obecenství víry, lásky a naděje ve vzájemné službě a pomoci i v řádu a kázni podle Písem a přijímat odpovědnost za věci veřejné.* (z preambule Církevního zřízení ČCE)

Synodní rada ČCE veřejně vyjadřuje své odhodlání i nadále pomáhat všem ekumenickým vztahům a snahám, které budou stát na vzájemné úctě a pravdivosti společného vyznávání Ježíše Krista jako Pána a Spasitele, jak byl dosvědčen v Písmech Starého a Nového zákona.

Synodní rada ČCE podporuje každou věrohodnou snahu, která umožní nahlédnout, že Kristus je živým Pánem každého, kdo jej vyznává a kdo takovým vyznáním přijímá určenost pro spásu v Ježíši Kristu.

V naději pohledu k jednajícímu Bohu vyhlížíme okamžik, kdy nám bude dáno prohlédnout nejasnosti lidských usilování a snažení a kdy budeme moci spatřit smysl toho, čemu dnes nerozumíme.

V Praze dne 17. července 2007

Mahulena Čejková v.r.
synodní kurátorka ČCE

Joel Ruml v.r.
synodní senior ČCE

Proměny teologie Jednoty bratrské jako svědectví pravdě

Je velmi zajímavé sledovat vývoj teologie staré Jednoty bratrské. Od svého vzniku v roce 1457 do pobělohorského rozptýlení Jednota bratrská mnohokrát přepracovávala a kultivovala svá vyznání. Za relativně krátkou dobu své existence bratři publikovali téměř čtyřicet vyznavačských a apologetických dokumentů, což je skutečně ojedinělá produktivita. Jak na tuto skutečnost nahlížet? Vyjadřuje teologickou nestabilitu či nezakotvenost bratří? Mám za to, že bližší pohled na vývoj teologického úsilí Jednoty bratrské naznačuje jinou odpověď.

Když se bratři odvažovali v polovině 15. století k samostatné cestě, nebylo to vykročení na základě hotové dogmatické koncepce. Jedním z výchozích motivů bratrské sebeidentifikace byla soteriologická obava, vyjádřená známým pojmem „nouze spasení“. Toužili po spáse v Ježíši Kristu a z Písma věděli, že spásné dílo Kristovo jde ruku v ruce se svatostí a zbožnou ukázněností, kterou tolik postrádali u tehdejších etablovaných církví v Českých zemích.¹ Rozhodli se proto vydat se „úzkou cestou“ radikálního následování Krista, a to i s vědomím vlastní početní nemnohosti: „...v uměnění a chudobě, jakož Písma oznamují o posledním času.“²

Vývoj bratrské teologie

Důraz na důslednou zbožnost zahrnoval v počátcích Jednoty bratrské též některé charakteristické znaky náboženského disentu: zdrženlivost v kontaktech s vládnoucí mocí, odmítání přísah, války, násilí, ale i odmítání některých světských povolání a světského vzdělání. V následujících etapách své existence prošla Jednota bratrská významnou teologickou proměnou, která vyplynula jednak z vnitřního života samotné Jednoty, jednak z nevyhnutelné interakce jak s domácími, tak zahraničními teologickými vlivy. Historikové rozlišují zhruba šest teologických období Jednoty bratrské od založení ke Komenskému, ve kterých bratři postupně propa-

covali a formulovali svou teologii.³ V jednotlivých různě dlouhých obdobích s nestejnou intenzitou publikační produktivity bratři objevovali různé doktrinární důrazy a korigovali své předchozí pohledy. Prohlubování teologického myšlení se postupně odrazilo v praktickém životě církve. I když stále zůstával původní důraz na duchovní zbožnost a kázeň, pozvolna nacházela Jednota bratrská smířlivější vztah ke „světu“. Vytrácel se separační akcent, mizel programový primitivismus a antiintelektualismus. Kněžští kandidáti byli posíláni na studia, za členy byli přijímáni i majetní lidé, dokonce i ze šlechtických kruhů, ovšem za předpokladu neklamných známek bohobojného života.

Sami sebe zkoumejte...

Není mým cílem postihnout rozsáhlý vývoj bratrské teologie, který se týkal téměř všech základních teologických oblastí jako je nauka o spáse, o církvi, o svátostech, atd.⁴ Hlavním záměrem tohoto článku je poukázat na ojedinělou připravenost bratří k vlastní sebekorekci a otevřenosti přijmout nové pravdy tak, jak je postupně objevovali. A. Molnár komentuje tuto charakteristickou vlastnost Jednoty bratrské následujícími slovy: „Jednota bratrská nikdy nehlásala neproměnitelnost věroučného výrazu. ... Církevní a teologické projádření podstatných věcí se mezi bratřími sice opíralo o apoštolské vyznání víry a o dogmatickou tradici západního křesťanstva, nečinilo si však nárok býti nepohnutelným a neměnným.“⁵

Toto charakteristické bratrské ohledávání vlastní identity se dělo na pozadí téměř neustálé náboženské perzekuce. Bratři si byli dobře vědomi nebezpečí, která vyplývala z jejich mnohých doktrinárních přesvědčení. Přesto se odvažovali taková přesvědčení nejen zastávat, ale též publikovat a následně podle nich jednat. Při formulaci svých vyznání nemohou být proto podezírání z jakýchkoliv opor-

tunistických, pragmatických, mocenských či politických motivací. Nebyli k jakémukoli vyznavačskému posunu přivedeni obavou z věznění, strádání, vyhnanství nebo naopak vidinou prospěchu, ať už eklesiologického, ekonomického či jakéhokoliv jiného. Jejich neutuchající potřeba vybrušování vlastní teologie nevyplývala z ničeho jiného než z „...vědomého a poslušného poddávání se nově rozpoznané a vyjádřené pravdě...“, jak to dobře vyjádřil F. M. Dobiáš. Není divu, že prostředí s takovými myslitelskými základy dalo zrodit se velikánu, jakým byl mj. Jan Ámos Komenský.

Živá výzva všem věřícím

Nedogmatická otevřenost, snoubící se s nekompromisní oddaností pravdě, utváří jeden z osobitých rysů bratrské identity. Přesahuje tímto vlastní denominační rámec a oslovuje všechny věřící, neboť kombinace takových teologických ctností je nutným východiskem pro posun na cestě za pravdou, bez ohledu na to, v které církvi se člověk touto cestou vydává. Zápas Jednoty bratrské je živou výzvou všem věřícím. Ať už jsem z kterékoli církve, jsem nucen ptát se: Kterým směrem se rozvíjí má teologie? Rozvíjí se vůbec? Je třeba, aby se rozvíjela? z jakých popudů? ■

JAN HÁBL

¹ Katolické a utrakvistické.

² Molnár, A.: Eschatologická naděje české reformace in *Od reformace k zítřku*, Kalich, Praha 1956, str.63.

³ M.Strupl datuje tyto etapy následovně: první 1468-1495; druhá 1495-1531; třetí 1531-1546; čtvrtá 1546-1574; pátá 1574-1628; šestá 1628-1662. Každá etapa je spjata s určitou vůdčí teologickou osobností či osobnostmi jako Řehoř, Jan Klenovský (první období), Lukáš Pražský (druhé období), Jan Roh, Jan Augusta (třetí období), Matěj Červenka, Jan Augusta (čtvrté období), Jiří Strejc (páté období), J.A.Komenský (šesté období).

⁴ Blíže k této problematice viz např. Molnár, A.: „O bratrské teologii“ in *R.Řičan's Dějiny Jednoty bratrské*, Kalich, Praha 1957, str.409n nebo Strupl, M.: *Confessional Theology of the Unitas Fratrum in Church History*, 33 S 1964, p.279-293.

⁵ Molnár, A.: „O bratrské teologii“ in *R.Řičan's Dějiny Jednoty bratrské*, Kalich, Praha 1957, str.409.

Urozená mládež

Cožpak dnes, v našem lidově demokratickém státě socialistickém, může být ještě nějaká urozená kasta? Ta přece nemá právo na své trvání! V naší společnosti není místo pro povýšené - pro nějaké nové šlechtice. Všichni jsme si rovni, ať ten s vysokoškolským vzděláním, nebo ten s jednotřídní obecní školou, vysoký úředník, nebo cestář, který udržuje silnice, dcera ministra jako dcera dělníka. Všichni teď budou chodit do jednotné školy do patnácti let a všichni budou mít stejný přístup k práci i na odpovědných místech.

A přece i v nejdemokratičtější společnosti, kde naprosto nerozhoduje majetek ani příjmy, ve společnosti bratří a sester podle prvorozeného bratra Ježíše Krista, u těch, jež On prorokoval obětí Svě krve, panuje zásada: být podoben krásnému Ježíši srdcem i duchem. Ti všichni mají jednu ctižádost: co nejvíc se přiblížit k svému ideálu.

Vojevůdce Gedeon se kdysi tázal dvou madiánských králů, jací to byli muži, které pobili na hoře Tábor. A oni mu odpověděli: Takoví, jako ty, jeden každý na pohledění jako syn královský (Soud 8,18). Tak nějak všichni kolem nás oceňují ty, kteří se povedli po tom Nejlepším, kterého kdy naše země nosila. Jeden každý je šlechticem ducha, ne modré krve a majetku, ale Ducha Kristova. Jsou to děti malého rolníka, mají upracované ruce, ale duchem jsou urození. Ten rod je dosud velmi vzácný.

Činy toho rodu poznáte podle vybraného chování, podle pravdivého a laskavého smýšlení a přitom podle pokorného ducha. Nic si o sobě nemyslí. Jsou to aristokraté srdce a přitom nejochotnější služebníci.

A takové lidi právě potřebujeme. Nejlépe posloužíme svým spolubližním, když po způsobu Mistra Jana Husa si vyvolíme za nejvyšší cíl pěstovat ducha a vydáme se moci Spasitele Krista, aby z nás podle slov Písma učinil královské syny a dcery. Nechcete mezi lidmi žít jako Boží vyvolenci s očištěným a vysvobozeným vědomím a se svědomím, které je vedeno v prvé řadě Božími zákony? Stůjme na světě se solí a se světlem.

Fr. Zdychynec

(Výzva, duben 1948)

2. Královská 3-4

JORAMOVA KAMPAŇ PROTI MOÁBU A ELÍŠOVA PŘÍKLADNÁ SLUŽBA

3,1-3: Achabův syn Achaziáš, který zemřel na následky svého pádu z okna, zjevně nezanechal po sobě žádného dědice. Na izraelský trůn proto usedá jeho bratr Joram. Ani Joram se ovšem nedržel Hospodina. I když vykonal některé reformy, např. odstranil Baalův sloup, je hodnocen v negativním světle. Do časového rámce Joramovy vlády je zasažena událost, kdy se Izrael opět utkává s Moábem.

3,4-27: V příběhu o vojenském tažení Izraele a jeho spojenců proti Moábovi nacházíme mnoho prvků připomínajících vyjití izraelského národa z Egypta. Joram, Jóšafat a král edómský následují cestu, kterou šli Izraelité do zaslíbené země. Táhnou na Moáb oklikou z jihu přes Edómskou poušť. (v. 8; Nu 20,14-21) Na poušti se ocitají bez vody a reptají proti Hospodinu podobně jako kdysi Izrael. Tak jako tehdy i nyní Hospodin zázračně Izraelce a jejich spojence vodou zaopatřuje. (v. 20; Ex 17,1-7) Moábcům voda přivodí smrt tak jako přivodila smrt Egyptu. (v. 21-26; Ex 14) Pro Izrael však voda přináší, a už tehdy přinesla, vysvobození a záchranu. Moábcům voda připadá jako krev. (v. 22-23) V Egyptě se voda skutečně stala krví. (Ex 7,14-19) V příběhu dokonce nalézáme zdánlivou připomínku Mojžíšovy písně v podobě hudby, která doprovází Elišovo proroctví. (v. 15; Ex 15)

Hospodin na Moábce prostřednictvím vody, jevící se jako krev, nastražil léčku. Vylákal je na poušť, kde je napadli a pobíjeli Izraelci. Pokud by líčení

bitvy mělo skončit triumfem Izraelců a jejich spojenců, jak je tomu ve verších 25-26, byl by to jistě happy end pro Izrael. Příběh však pokračuje v. 27, podle něž se ukazuje, že se také Izrael nechal Hospodinem chytit do pasti. Co se vlastně při kírcheretských hradbách přihodilo? Moábský král Měša obětoval svého nejstaršího syna jako zápalnou oběť. Zřejmě důsledkem toho byl na Izrael uvalen velký hněv, takže Izraelci museli odtáhnout. Pro „veliké rozhněvání“ (kral. př.) se naskýtá několik vysvětlení. Zatímco někteří vykladači se domnívají, že se jedná o hněv moábského boha Kemoše, jiní přisuzují hněv Hospodinu. Ať je to jakkoli, z biblického textu vyplývá, že „hněv“ se týká určitého provinění ze strany Izraelců. V Dt 20,19-20 čteme, že Izrael ve válce s nepřítelem neměl kácet a ničit stromy, z kterých mohl jíst. Přesto však ve válce s Moábem Izraelci pokáceli „každý dobrý strom“. (v. 25) Toto jednání Izraele předpovídá také Eliša, jehož proctví se v tomto směru jeví jako zavádějící a je pastí pro Jorama. Proroctví ovšem není falešné, neboť co Eliša předpovídá, se vskutku stane. Ústy Elišovýmí Hospodin předpovídá, že Izraelci vybijí nejlepší města a vykácejí všechno dobré stromoví, což je v rozporu s Mojžíšovým zákonem.

Tento text nás nenechává klidnými. Zobrazuje nám něco o Božím nakládání s námi samotnými. Někdy je obtížné nalézt odpověď na to, jaké má Bůh záměry v konkrétní situaci s daným člověkem. Často když si myslíme, že už konečně rozumíme tomu, co Bůh činí, se najednou věci obrátí vzhůru nohama a Pán Bůh udělá něco zcela jiného. Náš Bůh pro nás má nečekaná východiska. On nás překvapuje, protože my máme jen velmi nepatrné ponětí o jeho plánech, jež nás z vysoka přesahují. Bůh nás překvapuje i překážkami, neboť chce, abychom vyrostli ze svých nářků a stížností a rostli v podobu Kristovu.

Lydie Kucová, PhD. (35)

studovala teologii v Praze, Londýně a Edinburgu, kde se ve své doktorské práci (2005) věnovala knihám Královským a Letopisů. Je členkou sboru BJB v Praze 4, Na Topolce.

4,1-7: Tato kapitola pojednává o Elišových zázracích, ve kterých prorok pomáhá lidem v situacích, které mají co do činění se samotnou existencí života. V každé z nich Eliša jedná jako ten, který přináší, udržuje nebo obnovuje život a zamezuje smrti. Moc Božího muže konat tyto zázračné skutky svědčí o Boží moci nad životem a smrtí. Elišova služba v několika ohledech navazuje na službu Eliáše. Eliša, podobně jako jeho předchůdce, pomáhá vdově ve složité životní situaci (v. 1-7; 1Kr 17,17-24) a křísí dítě k životu. (v.29-37; 1Kr 17,17-24). Elišova služba však zároveň není pouhým opakováním činnosti jeho mistra. Na rozdíl od Eliáše, který obvykle jednal sám, Eliša je obklopen prorockými žáky. Nejvýrazněji mu asistuje služebník Géchazí. Rovněž žena v prvním příběhu této kapitoly je vdovou po jednom z prorockých žáků. Poněvadž její rodina je velmi zadlužená, hrozí jí, že její děti budou kvůli vyrovnání dluhu dány do otroctví. Eliša zajišťuje prostředek, který zoufalé vdově pomůže vyřešit její ekonomický problém a uchrání tak její děti před otroctvím. Zázraky dnes nemusejí mít přesnou podobu zázraků Elišových dnů. Divy vedoucí k východisku z ekonomických potíží mohou mít různé podoby. Stačí mít oči víry otevřené a rozpoznat prostředky a způsoby našich dnů a naší doby.

4, 8-44: V druhém příběhu ženy Šúnemanky se objevuje typické téma Starého zákona, kdy je bezdětný manželský pár ve starších letech obdařen potomkem. Když Eliša ženě v Šúnemu říká „V jisté době, po obvyklé době, budeš chovat syna.“, hovoří podobně jako Boží muž k Sáře v Gen 18,10 a 14. Prorok Eliša má moc přinést požehnání nového života i tam, kde se to z biologického hlediska zdá být nemožné. Když později syn Šúnemanky umírá, Eliša vysílá napřed svého služebníka. Ovšem podobně jako Ježíšovi učedníci v Novém zákoně, Géchazí není schopen vykonat potřebný zázrak. Elišova hůl nestačí. Až když prorok sám se položí na bezvládné tělo chlapcov, přichází chlapec k životu.

Člověk dnes nemusí nutně disponovat mocí křísit mrtvé jako kdysi Eliša. Příběh poukazuje na to, že ve službě Hospodinu jsou rozhodující chvíle, které si vyžadují naši okamžitou, osobní, modlitební zaangažovanost. Podobně nemusíme znát technické know-how, jak detoxikovat otrávený pokrm nebo rozmnožit omezené zdroje potravy, jak tomu učinil Eliša v dalších dvou zázracích. (v.38-41 a 42-44) Přesto je závazné, abychom sytili hladové všemi prostředky, které máme k dispozici. Výzva Božího slova zahrnuje mnohem více než jen pouhá slova. Zahrnuje naši proaktivní činnost a schopnost pružně reagovat na potřeby světa okolo nás. Přivádět tak k životu a rozširovat naději druhým.

LYDIE KUCOVÁ ■

Zápisník

Daniel Kvasnička

kazatel CB

Nadpis

Bertie Ahern je potřetí premiérem Irska (Taoiseach – krásný gaelský výraz pro ministerského předsedu). Víím, že má kolem sebe lidi – znám je, kteří mu nadpisy píší velice pečlivě. Přesto je za těmi hesly více, než jen marketing. Před několika týdny udělal s odcházejícím britským premiérem skvělou věc: Nějak donutili starého Irského kazatele Iana Paisley, aby se podrobil a dohodl v Severním Irsku společnou vládu. Tedy, realita je všechny donutila, jen to zveřejnění bylo trochu načasované. Bertie je pro Irsko skutečný „Pan Evropa“ a vyhrál další volby. Britský premiér trochu salónně odešel z politiky, aby ohlásil, že se bude snažit o porozumění mezi náboženstvími.

Primátor Bém bude mít nad svou budoucí kandidaturou na předsedu jisté strany či prezidenta nadpis: „Ten, co zdolal Everest“ a zdá se, že s tím nadpisem a zájmem médií velice dobře počítá. Ministryně Parkanová se objevuje mezi potenciálními kandidáty na první prezidentku, a tak poslechla své rádce a stvořila ze sebe dreamgirl. Nazpívala s Honzou Vyčítalem americkému prezidentovi písničku. Renáta Vesecká je v této chvíli ideální prezidentkou pro Václava Havla. Chce se nám věřit, že odvolala Radima Obsta právě včas, ač měl být podle jejích slov odvolán v únoru. Každý politik si píše nad své jméno nadpis.

Jenom u křesťanů nevidím poslední dobou ani strategické ani mimovolné nadpisy. Snad jen „Chceme zpět katedrálu!“ Kdyby alespoň „Dejte nám pokoj!“ Církev bude na své konferenci uvažovat, zda se nedostala do šedé zóny a není třeba získat určitý vliv ve společnosti. Jenže jak? A co si pod tím vlivem představuje? Jistý Pavel z Tarsu provokativně tvrdí: „Život pro mne Kristus!“ a „Smrt pro mne zisk!“ a odpovídajícím způsobem podle těch tvrzení žije. Přesto, že se jedná o tučné nadpisy a zvýrazněná hesla z antiky, opakují se dodnes. Zajímavé! ■

RUDOLF BUBIK: Ježíš není synem boha islámu

Psáno pro časopis *Život v Kristu*.

Pokoj tobě, drahý bratře, drahá sestro, drahý čtenáři. Jistě jsi pěkně udiven pohledem na úvodní stránku tohoto čísla našeho časopisu *Život v Kristu*. Otištěný snímek jsme převzali od agentury Reuters, která byla ochotna povolit nám jeho použití. Je to snímek transparentu, kterým při návštěvě Turecka demonstranti „vítali“ papeže Benedikta XVI. Tento transparent mě velmi zaujal. Ne, já nemohu souhlasit s islámem, ale při pohledu na tento snímek jsem si uvědomil, tak mimochodem, že slova na něm jsou pravdivá. To, co tam čteme, česky znamená: „Ježíš není syn Boží, je prorokem islámu.“ Pro nás Evropany Bohem islámu je Alláh. V arabštině slovo Alláh znamená Bůh a oni tvrdí, že se jedná o Boha všemohoucího, Boha Abraháмова, Izákova a Jákobova. Jsem nucen nesouhlasit. Není to pravda. Bůh, kterého přívrženci islámu nazývají Alláhem, není totožný s mým a tvým Bohem, Hospodinem.

Proč jsem v tomto směru tak tvrdý? Vysvětlím. Kdysi jsem s jedním vysoce postaveným člověkem v masmédiích hovořil na téma, proč jsem ve věcech křesťanství tak tvrdý fundamentalista, jak mě mnozí nazývají. Řekl mi: „Dobře, jak jste mi vysvětlil, Ježíš Kristus je pro vás cesta. Nikdo vám to nebere. Proč neuznáte, že druzí mohou mít také svou cestu a svou pravdu? Buďte trochu kompromisní.“ Byl jsem nucen mu odpovědět: „Nezlobte se, pokud to byt' jen jednou přiznám, zapřel jsem svou cestu, protože můj drahý Pán Ježíš Kristus řekl: Já jsem ta cesta, pravda i život. Pokud tedy uznám kteroukoliv jinou cestu jako cestu vedoucí k Bohu, zapřu Ježíše Krista.“

Je to tak tvrdé? Je! Protože jak jsem už uvedl, Pán Ježíš jasně řekl: Já jsem ta cesta, pravda i život. Když se podíváme do čtrnácté kapitoly Janova evangelia, v šestém verši čteme: Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Není tedy jiné cesty. Když se podíváme dále do Bible, hlavně oba Janovy listy jsou v tomto směru velmi tvrdé. Podívejme se však ještě jednou na slova na transparentu: Ježíš není syn Boží. Dobře - to je jejich názor.

V páté kapitole prvního listu Janova, dvanáctém verši se říká: Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život. Tady je to silné. Buď uznám, že Ježíš je synem Božím, nebo nemám život věčný.

Podívejme se dál. V téže kapitole dvacátý verš: Víme, že Syn Boží přišel a dal nám schopnost rozeznávat, abychom poznali, kdo je pravý Bůh. A jsme v tom pravém Bohu, protože jsme v jeho Synu Ježíši Kristu. To znamená, že pravého Boha poznáme jen skrze jeho Syna. Není-li Ježíš synem Alláhovým, pak ani Alláh nemůže být pravým Bohem. Ani v tomto směru to není možné podat jinak.

Druhá kapitola prvního listu Janova jde ještě dál: Kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš je Kristus? Tedy Mesiáš, Boží syn. To je ten antikrist, který popírá Otce i Syna. Kdo popírá Syna, nemá ani Otce. Kdo vyznává Syna, má i Otce. To

znamená, že pokud tvrdím, že Ježíš není Alláhovým synem, v tom případě nemohu přijmout, že Alláh je pravý Bůh. I toto jsou dost tvrdá stanoviska. Buď má Bible pravdu a já jí věřím, nebo nevěřím-li jedné nebo druhé věci, ten zbytek mi ke spasení nepomůže. Hlavně celý Nový Zákon je postaven na Synovství Ježíše Krista jako Božího syna - jako Boha.

V první kapitole druhého listu Janova najdeme slova: Buď s námi milost, milosrdenství a pokoj od Boha Otce i od Ježíše Krista, Syna Otcova, v pravdě a lásce. Jan, který, jak věříme, byl posledním z apoštolů a tyto listy jsou psány ke konci jeho života, to znamená, že už v té době existovaly útoky na Synovství Ježíše Krista. Nemluvě už o tom, že kdyby se Pán Ježíš prohlásil, když stál před velebnězem, za proroka, jak uvádí druhá část toho transparentu, nebyl by křížován. Ovšem otázka, která mu byla položena, zněla: Jsi ty Mesiáš? Syn Požehnaného? (Mk 14,61) On odpovídá jasně a je ukřížován. Podobně apoštol Pavel jasně staví na tom, že Ježíš je Kristus, všechny jeho listy jsou plny zprávy, že Ježíš je syn Boží, a proto drahý bratře, drahá sestro, my nemůžeme jinak. Apoštol Pavel byl asi hodně nemoderní, ale všimněme si, v listu Galatským jsou velmi tvrdá slova: Ale i kdybychom my nebo sám anděl z nebe přišel hlásat jiné evangelium než to, které jsme vám zvěstovali, budiž proklet! (Ga 1,8) A proto, drahý čtenáři, sám si udělej úsudek, zda na základě jen těch míst, která jsem tady uvedl, nejsou slova, která nám káže tento transparent, že Ježíš není Božím synem, ale je prorokem islámu, tím jiným evangeliem, o kterém se Pavel zmiňuje? Zvaž to sám. Já osobně trvám na tom, že jsem uvěřil v Ježíše Krista - Mesiáše, a proto mám spasení v jeho krvi a nic jiného opravdu nemohu přijmout. Ten, kterého jsem se dotýkal ve vězení, který za mnou přišel, do jehož očí jsem hleděl, je můj Spasitel a Bůh. Proto, drahý čtenáři, zůstaň mu věrný i ty.

Na závěr jeden příběh:

Byl jsem v Praze a setkal jsem se tam s jedním muslimem, který měl snahu přesvědčit mě o své pravdě. Dlouho jsme diskutovali a nakonec jsem mu položil jednu otázku: „Dobře, příteli, je Alláh, kterému věříš, Bůh spravedlivý?” A on mi odpověděl: „Alláh je Bůh absolutně spravedlivý.” Na to jsem mu řekl: „Pak, nezlob se, nejsi spasen a tvé hříchy ti nejsou odpuštěny.” „Jak to?” podivil se. „To je jednoduché. Uvědom si, že spravedlnost neodpouští, ale trestá. Za mé hříchy zaplatil Ježíš Kristus - Boží Syn. Kdo zaplatil za tvé?” A diskuse byla uzavřena.

Důvěřuj Ježíši, věř v něj a nepřijímej nic jiného.
Bůh ti žehnej.

STANISLAV BUBIK, PASTOR CÍRKVE BEZ HRANIC:

Bud' me normální... nebrajme si na něco

Stanislav Bubik je pastorem sboru Církve bez hranic v Praze, začátkem měsíce poskytl novinám Křesťan Dnes rozhovor o Církvi bez hranic a křesťanské kavárně.

Kdo inicioval myšlenku založit Církev bez hranic? Jaké je její poslání?

Já sám jsem byl někdy od začátku 90 let zapojen do stanových evangelizací. Jezdili jsme po celé republice a snažili jsme se nějak ukázat evangelium nevěřícím lidem. V průběhu těchto stanových evangelizací, jsme stále častěji přicházeli k myšlence, že lidé nemají problém s Bohem. Zajímají se o Boha, ale často pro ně byl problém tradiční církve, která je zaměřena

spíše na věřící lidi. Mnohdy lidé říkali. *“Vy jste na tom stanu byli fajn, ale církve kam jste nás poslali, je úplně něco jiného a my tam nechceme chodit.”*

Takže tím způsobem jsme se začali zabývat myšlenkou založit nové sbory, zároveň jsme nechtěli vytvářet novou církve. Dohodli jsme se v rámci Apoštolské církve, že vytvoříme nové hnutí, které bude zaměřené na nevěřící lidi. A tak vznikla Církev bez hranic, první sbor byl založený roku 1990 v Chomutově.

Čím se liší Církev bez hranic od Apoštolské církve, které je součástí?

V podstatě jsem to už naznačil, rozdíl je hlavně v zaměření. Klasické církve, které existují 20, 30 let, mají svou tradici a na co jsou zaměřené, jsou věřící lidé. My se zaměřujeme hodně na nevěřící a hledající lidi. Zaměřujeme se hodně také na mládež.

Náš cíl je oslovit lidi, kteří neznali Boha. Při všech programech se snažíme klást

jednu základní otázku. Jestli tomu rozumí lidé, kteří nikdy nebyli v církvi, kteří nikdy neznali Boha.

Kolik sboru má Církev bez Hranic?

Hnutí začalo 5 sborů. Je to Chomutov, Jihlava, Třebíč, Hradec Králové a Praha.

V anketě Křesťan Dnes jste uvedl, že chcete během příštích 10 let založit 10 sborů. Jaké máte teď bezprostřední kroky k naplnění tohoto plánu? Kde chystáte založit příští sbor?

Všech těch 5 sborů, které jsem vyjmenoval, má svou strategii, jak zakládají další sbory ve svém okolí. Chomutovský sbor je v tom asi nejdál. Pracuje v současné době v 15 různých městech kolem Chomutova a v severozápadní části Čech.

Pokud budu mluvit za sebe a za náš pražský sbor, naší vizí je během příštích 10 let iniciovat zakládání sborů ve středních Čechách. Chceme v okolí Prahy každý rok založit další sbor Církve bez hranic. Chceme se soustředit na města, která jsou na tom z hlediska křesťanství nejhůře. V současné době připravujeme projekt pro příští rok, který by měl být v Kladně. V následujících letech budeme pokračovat směrem do Benešova, možná do Berouna. Další města nemáme úplně vytypovaná, ale bude to kterékoliv město nad deset tisíc obyvatel ve středočeském kraji.

Zatím je Církev bez hranic rozšířená jen v Čechách....

Ano, na Moravě v současné době nemáme sbor. Spousta našich vedoucích vzešla z Moravy, jsme taková novodobá moravská církev. Morava je co se týká křesťanství na tom daleko lépe, takže jsme chtěli jít na místa, kde nikdo nekázal, jak říkal apoštol Pavel.

Jak vznikl nápad vytvořit křesťanskou kavárnu?

Vždy jsme se zabývali myšlenkou nějaké kavárny, prostoru, kde můžou lidé sedět, na baru a bavit se v jejím prostředí. Tradiční pohled církve je, že děláme programy a snažíme se pozvat lidi do církve, aby se přišli podívat na náš program. My s kavárnou chceme dělat opak, to znamená, jako církev chceme jít do prostředí, které je běžným lidem okolo nám dostupné a normální, které používají každý den. A myslím si, že to jsou právě restaurace, bary a různá jiná podobná zařízení.

V říjnu minulého roku jsme dostali nabídku, abychom převzali tady tu kavárnu, otevřeli jsme ji a ze začátku jsme neměli dost peněz, protože jsme se nepřipravili a

skočili do toho podnikání tak trochu po hlavě. Po posledním půl roku si myslím, že se nám podařilo něco vybudovat. Máme spoustu vizí a představ, co budeme dělat, ale taková primární věc je, abychom touto kavárnou jako církev vytvářeli prostředí, které je normální a přirozené pro lidi.

Viděla jsem na vašich internetových stránkách různé programy, které v kavárně probíhají, můžete nám o nich říci něco bližšího?

Jako církev se snažíme stát na dvou hlavních pilířích. Jeden je nedělní bohoslužba, kterou se snažíme dělat moderním způsobem a srozumitelně pro lidi a ten druhý pilíř jsou tzv. skupinky volného trhu, neboli široká nabídka různých zájmových kurzů, aktivit a jiných věcí, skrze které se snažíme oslovit lidi, které nejsou součástí církve.

Ty skupinky v současné době začínáme, takže ta nabídka není taková, jak bychom si přáli. Podnikatelská kavárna je zaměřená na managery, na lidi, kteří jsou nějakým způsobem zapojení do businessu, to vedou dva podnikatelé z Chomutova. Máme dobře se rozvíjející práci s mládeží, takže mládež dělá sama své akce.

Naším cílem v těch skupinkách je, aby každý člověk, který má nějakého koníčka. Mohl dělat to, co dělá rád a zároveň zvěstovat Krista svému okolí. To znamená, pokud se najdou u nás lidé, kteří budou nadšenci do aut tak, můžou založit skupinku, která bude opravovat auta v garáži a přitom sdílet Krista. Když tu bude skupina rybářů, můžou chodit na ryby a přitom zvěstovat Krista.

Myšlenka skupinek volného trhu vytváří širokou nabídku věcí, které budou naplňovat přirozené potřeby lidí, a zároveň v přirozeném prostředí vytvoří prostor, aby se lidé mohli dozvědět o Bohu.

V anketě pro Křesťan Dnes jste odpověděl na otázku, co nemáte rád – náboženství, mohl byste tuto myšlenku nějak rozvést?

Náboženství je pro mě cokoli, co člověk dělá bez vztahu vůči Bohu. To znamená, když naplňuji nějaké věci a je to pro mě určité dogma nebo tradice, kterou respektuji, ale vytratil se z toho vztah vůči Bohu. Vyrůstal jsem v křesťanské rodině a celých mých minulých 37 let jsem strávil v křesťanském prostředí. Viděl jsem mnoho věcí, které mi jako křesťané děláme a které jsou právě překážkou pro to, aby mnozí lidé mohli poznat Boha a setkat se s ním. Mnohokrát více než Boha prezentujeme naši tradici, náboženství, naše skutky. Možná bych to měl trochu vysvětlit, samozřejmě nejsem proti jakékoli liturgii, pokud ta liturgie má pro lidi nějaký smysl a něco pro ně znamená směrem vůči

Bohu. Ale pokud se liturgie a vykonávání obřadů stane pro mě plněním nějakého závazku vůči Bohu nebo činění skutků, dostávám se do určitého systému, kde je velice jednoduché ztratit vztah s Bohem a nahradit ho vykonáváním nějakých věcí, které mohou mnohdy vypadat velice zbožně.

Mottem Církve bez hranic je „jsme tak trochu jiná církev“ co by podle vás křesťané mohli dělat jinak?

Těch věcí by byla spousta. Myslím si, že mnohdy nám jako křesťanům schází normální přirozenost a upřímnost vůči světu a lidem, kteří jsou okolo nás. Myslím si, že mezi křesťany je spousta přetvařování a různých věcí, které u křesťanů jsou a které by tam neměli co dělat. Myslím si, že jako křesťané bychom měli být upřímní. Tak jak se chovám doma, tak bych se měl chovat v církvi a v zaměstnání. Když to otočím, tak jak se chovám v zaměstnání nebo doma, tak bych se měl chovat v církvi. Myslím si, že to mnohdy tak není. Lidé si nasadí nějakou masku nebo se změní nějakým způsobem v chování. Tady (v církvi) vidí křesťanský svět a tam za dveřmi jsem nechal nekřesťanský svět. Myslím si, že je to hodně špatné a hodně to souvisí s tou předchozí otázkou. Buďme normální, buďme lidmi, nebojme se ukázat lidem naše slabosti, to že nejsme dokonalí. Nehrajme si na něco, svět chce vidět upřímnost ne nějakou přetvářku nebo nějakého svatého člověka, který je svatý jen na povrchu a uvnitř je farizej.

NÁVRH NA VYROVNÁNÍ STÁTU S CÍRKVEMI JDE DO PŘIPOMÍNKOVÉHO ŘÍZENÍ

Návrh zákona, který by měl po letech průtahů řešit majetkové vypořádání českého státu s církvemi, půjde do připomínkového řízení. Během něj se k záměru mohou vyjadřovat ostatní resorty, církve a náboženské společnosti. Řízení by se mělo uskutečnit do konce října, v listopadu by měly být připomínky vypořádány a v prosinci by měl být záměr předložen vládě. ČTK to dnes řekla mluvčí ministerstva kultury Marcela Žižková.

Na postupu se dnes dohodla vládou jmenovaná komise, která projednává problém majetkového narovnání mezi státem, církvemi a náboženskými společnostmi. Zástupci církví ještě výsledky dnešního jednání neznají, proto je například Česká biskupská konference nechce komentovat.

Principem řešení, jak již dříve komise oznámila, bude kombinace finanční náhrady za majetek, který nelze vydat, a naturální restituce, tedy faktické vydání majetku. Řeholním řádům a kongregacím bude umožněna naturální restituce majetku, jehož vlastníky byly, a který drží stát z doby po 25. únoru 1948.

U církví a náboženských společností bude stát postupovat cestou paušální finanční náhrady, jež bude zahrnovat odškodnění za majetek, který nelze vydat. Náhrada bude sjednána formou smluv mezi státem a církvemi a náboženskými společnostmi, kterým je v současné době přiznáno zvláštní právo být financován ze státního rozpočtu. O jaké finanční částky a v jakém časovém horizontu se bude jednat, nechce nyní ministerstvo konkretizovat. *"Jde o pracovní materiál, proto zatím žádné čísla neuvádíme,"* uvedla mluvčí.

V případě majetkových požadavků církví se dlouhou dobu operovalo se sumou 100 miliard korun. Tento odhad vzešel před přibližně čtyřmi lety z dotazů ministerstva u jednotlivých církví, na kolik svůj nedostupný majetek odhadují. Kardinál Miloslav Vlk však k tomu nedávno řekl, že podle návrhů dohody církevní a vládní komise by mohla být hodnota zabaveného majetku vyčíslena nikoli na 100 miliard korun, ale měla by být zhruba o 20 miliard korun nižší. Majetek, který by byl vrácen řádům, by byl podle kardinála v hodnotě kolem 20 procent z 80 miliard korun.

Konečná částka je podle ministerstva kultury otázkou politické dohody, stejně jako harmonogram poskytnutí zmíněných náhrad. Majetkové vypořádání se z 95 procent týká římskokatolické církve, jen pět procent připadá jiným církvím.

Budoucí zákon zruší veškerá ustanovení takzvaných blokačních paragrafů i zákon z roku 1949 o hospodářském zabezpečení církví a náboženských společností státem.

Vládní komise vznikla letos v květnu. Předsedá jí ministr kultury Václav Jehlička, dalšími členy jsou ministr financí Miroslav Kalousek, ministr zemědělství Petr Gandalovič, ministr zahraničních věcí Karel Schwarzenberg, ministryně, v jejíž působnosti jsou lidská práva a národnostní menšiny, Džamila Stehlíková a místopředsedkyně sněmovny Miroslava Němcová.

EKUMENICKÁ RADA CIRKVÍ SR s novou internetovou stránkou, konkurz na generálneho tajomníka vrcholí

Ekumenická rada cirkví v Slovenskej republike (ERC SR) spustila v týchto dňoch svoju novú internetovú stránku www.ekumena.sk.

Na svojej internetovej stránke ERC SR predstavuje svojich členov, štruktúru, komisie, dokumenty, publikácie a partnerov. Nachádza sa na nej i archív relácie Ekuména vo svete, ktorá je vysielaná každý týždeň v stredu na rozhlasovej stanici Rádio Slovensko o 19.35 hod. Internetová prezentácia ďalej obsahuje aktuality, archív, ponuku služieb a kontakty. Pripravuje sa galéria a diskusia.

Súčasným predsedom ERC SR je zástupca biskupa Reformovanej kresťanskej cirkvi na Slovensku Mgr. Ján Semjan, podpredsedom ERC SR je predseda rady Bratskej jednoty baptistov na Slovensku Mgr. Tomáš Kriška. Momentálne prebieha konkurz na pozíciu generálneho tajomníka ERC SR, termín na zaslanie prihlášok je do 14. septembra 2007.

“Ekumenická rada cirkví v Slovenskej republike je spoločenstvo cirkví, ktoré vyznávajú Pána Ježiša Krista ako Spasiteľa a Hlavu Cirkvi. Svoj spoločný vieroučný základ vidia v Písme svätom a ekumenických vyznaniach (Apoštolskom, Nicejskom a Athanáziom). Svojou činnosťou sa snažia spoločne i jednotlivo osláviť vo svete Boha Otca, Syna i Ducha Svätého,” uvádza www.ekumena.sk.

DAN DRÁPAL: PRVENSTVÍ V POVĚŘČIVOSTI

Když před časem výzkumy Eurostatu potvrdily, že Česko je nejateističtější ze-mí v Evropě (a podle všeho i na světě), psal jsem, že opakem víry není nevěra, ale pověra. Tomuto názoru se nyní dostalo potvrzení skrze výzkum agentury Marketagentcom, která hodnotila pověřčivost německy mluvících zemí a Česka. Češi jednoznačně vyhráli, dokonce o několik koňských délek.

Lidové noviny přinesly informaci, že ke konci března bylo v naší zemi registrováno 1782 astrologů, kartářek a numerologů, kteří svou činnost provádějí na základě živnostenského listu. Přičtěme k tomu mraky registrovaných i neregistrovaných „lécitelů“, z nichž mnozí berou i více než 1000 Kč za půlhodinovou poradou, a nemůžeme nedospět k závěru, že česká nevěra – rozuměj pověřčivost – je vcelku dobrý byznys. Možná by si toho mohli povšimnout někteří „kritici církve“, tvrdící, že církvi jde jen o peníze.

Problémem není jen hloupost, problémem je především sebeklam. Kolik Čechů říká, že „ničemu nevěří“ a považuje se za ty osvícené, které nikdo nijak neobalamuntí! Když ale stojí před důležitým rozhodnutím, zajdou do nějaké té věštírny, nebo alespoň hledají pomoc v astrologických servisech našich časopisů. Mnohdy říkají, že je to „jen tak pro zábavu“, ale znáte to, co kdyby náhodou...

Domnívám se, že tento „sebeklam nevěry“ má svůj protějšek v „sebeklamu suverenity“ v politice. Prezident Klaus, mnozí euroskeptici či odpůrci amerického radaru u nás se obávají „ztráty suverenity“ a mluví o „hájení národních zájmů“. (Aby nedošlo k nedorozumění: kritický postoj k EU nebo k radaru lze pochopitelně mít i z jiných důvodů). Mnozí jsou ochotni tvrdě hájit národní zájmy, aniž ovšem řeknou, v čem ty národní zájmy spočívají. Jsme-li suverénními vítězi v ateizmu, pověřčivosti, korupci či umíst'ování dětí do dětských domovů, pak bych se trochy takové suverenity celkem bez rozpaků vzdal. Postoj „mně nikdo neoblbně, nikdo mě nebude poučovat, vše si rozhodnu sám“ je skutečně zpozdilý, není-li za ním víra v jasně pojmenovatelné pevné hodnoty (doprovázená ochotou je sdílet a prosazovat), ale pouhá omezenost a neinformovanost.

OHROŽUJE ISLÁM ZÁPADNÍ CIVILIZACI?

autor: [redakce Evangelického týdeníku Kostnických jisker](#)

15.11.2006

Ve středu 8.11.2006 uspořádal evangelický sbor na Vinohradech diskusní večer na téma „Obrožuje islám západní civilizaci?“ Nebývalý zájem posluchačů nejrůznějšího věku, církevní příslušnosti a všelijakých jiných odlišností ukazoval, že to je téma pro nás velice živé, nejen zajímavé, ale i ožehavé.

Úvodní referáty přednesli tři řečníci: místní farář br. M. Zikmund (svůj příspěvek nám poskytl a rádi jej uveřejňujeme), Dan Drápal, který v umírněné, leč dobře zdůvodněné formě obhajoval svůj koncept virtuální zdi mezi islámem a západní civilizací. Odilo I. Štampach svým příspěvkem, poněkud omšele akademickým zrovna nezaújal.

Následnou diskusi moderoval Petr Sláma.

příspěvek M.T.Zikmunda:

Naše debata nese název: ?Ohrožuje islám západní civilizaci?? Budeme se pokoušet odpovídat na vztah islámu a Západu, a budeme odpovídat jako zástupci křesťanů, kteří žijí v západní civilizaci. Je mnoho Ježíšových vyznavačů na světě, kteří nežijí v západní civilizaci (např. křesťané v rozličných civilizačních okruzích Asie). Pro ně dnešní téma není zdaleka tak palčivé jako pro nás. Křesťané v Sýrii, v Indii nebo ve Vietnamu budou mít odlišný úhel pohledu na celou problematiku. Naši křesťanskou příslušnost k Západu proto zdůrazňuji jako nesamozřejmou. Křesťanství nestojí a nepadá s osudy západní civilizace. Víme přece, že křesťanská víra sama je alespoň v západní Evropě (neplatí to o USA) dávno na ústupu. O to je dnešní rozhovor náročnější, neboť si musíme být stále vědomi těchto distinkcí. Myšlenka uspořádat tento diskusní večer se vynořila po přečtení článku Dana Drápala v Mladé frontě DNES o potřebě vztyčení pomyslného plotu mezi světem islámu a Západem. Jde o téma civilizační, proto patří do sekulárních novin, časopisů a knih. Ale je to zároveň téma náboženské, a proto se sluší, aby bylo promyšleno také v křesťanském prostředí. Jsem proto potěšen, že bratři Dan Drápal a Odilo Ivan Štampach přijali pozvání, aby spolu se mnou uvedli svými úvahami dnešní rozpravu o tomto tématu.

Má první zkušenost s islámem spadá do období mého studia v jihoindickém Bangalore v roce 1989. Areál naší teologické koleje spolu s přilehlým institutem pro studium náboženství a kultury a katolickým arcibiskupstvím sousedil s rozlehlou muslimskou čtvrtí. To mělo za následek, že jsme se v této čtvrti denně pohybovali. Této městské části dominovala obrovská mešita. Volání k modlitbě z tamního minaretu nás provázelo 5x denně. Toto sousedství se ukázalo jako velmi přátelské. Díky každodennímu chození do tamního obchodu jsme se postupně sblížili s prodávajícími, pietisticky věřícími muslimy, kteří nám jednou dokonce ukázali mešitu a vysvětlili leccos ze svého náboženského života. Šlo o

sousedství dvou menšin, křesťanské a muslimské, uprostřed jinak převážně hinduistického prostředí.

Později jsem se mohl s islámem alespoň trochu seznámit i na jiných místech. Zvláště návštěva muslimského centra v Toledu (Ohio) na mne udělala velký dojem. Ale ani po těchto pozitivních zkušenostech nechovám iluze o tom, že by snad islám měl jednu podobu. To ostatně nemá ani křesťanství. Pokud jde o myšlenku plotu, který rozvedl Dan Drápal, zde nemohu nemít výhrady. Plot sice na jedné straně odděluje od možných třecích ploch, ale na druhé straně živí vůči tomu druhému za plotem předsudky a často i nenávisť. Plot jistě řeší určité problémy, ale zase vytváří problémy jiné. Pokud by bylo třeba určité přechodné regulace ve vzájemném styku Západu a světa islámu, tak necht' se tak neděje na základě náboženských kritérií, ale z jiných, blíže specifikovaných důvodů.

Jelikož mluvíme především o styku Západu a islámu, tak otázkou, která se nabízí, je vztah křesťanské víry a současné západní civilizace. Dnes více než v předchozích periodách dějin Evropy si jsme vědomi toho, že křesťanství na Západě skomírá a že to svědčí o tom, že Západ sám se nachází v náboženské krizi. Z tohoto hlediska postupný příliv tisíců a statisíců muslimů do Evropy musí nutně vyvolat určitý otřes. Dosud zůstává otevřené, zda toto stýkání a potýkání islámu a Západu přivede dříve nebo později obě strany k nežádoucímu konfliktu, anebo spíše k vzájemnému ovlivnění. Kdo bude na Západě vést s islámem dialog, nebudou-li to křesťané? Je vůbec na obzoru nějaký jiný partner? Ostatně pro muslimy jsou to právě křesťané, nepočítáme-li židy, kteří reprezentují zjevené náboženství a k nimž mají vyznavači Alláha chovat úctu. Muslimové však nacházejí křesťanství v Evropě v defenzívě. Křesťané často svým způsobem života a myšlení natolik splývají se svým sekularizovaným okolím, že se není proč divit, když muslimům stoupá sebevědomí.

Milí přátelé, nyní mi dovoluňte citovat tři autory, kteří se kompetentně zabývají tématem, které jsme si dnes zvolili, a pak předložím své tři krátké teze. Prvním z těchto autorů je **Frederick Denny**, jehož kniha **ISLÁM A MUSLIMSKÁ OBEC** vyšla v nakladatelství Prostor v roce 1998. Poslyšte tyto postřehy amerického autora: *Daleko častěji pobyt na Západě muslimy utvrzuje v jejich víře, zřídka kdy zbloudí a přijmou cizí způsoby. /157/. Proč? Horliví muslimové považují materialismus a konzumní způsob života za jistý druh modloslužebnictví. /155/.* K tomu bych rád řekl toto: Dějiny a současnost Západu jsou mimo své hranice vnímány ambivalentně. Západní kolonialismus může být nazírán jako projev konzumní dobyvačnosti. Ač politicky překonán, ekonomicky působí stále. Západní ekonomika nastavená na co největší ekonomický růst vítá spotřební způsob života. Křesťanství v tomto směru je jen nevýznamnou silou, která se tomuto trendu

nedokáže zásadněji postavit. Západ je v myslích mnoha muslimů spojován jak s prosperitou, tak s bezbožností.

A teď citace jiného autora, tentokrát českého. **Pavel Barša** ve své knize **ZÁPAD A ISLAMISMUS /2001/**, která vyšla v CDK hned po teroristických útocích na newyorská dvojčata, shrnuje svůj argument do této věty: *Základní tezí této knihy je, že Amerika od začátku konfliktu osciluje mezi přijetím Bin Ládinova scénáře a úsilím o prosazení scénáře alternativního, v němž proti sobě již nestojí Západ a islám, ale nábožensky pluralitní civilizace a hrstka zvrhlých fanatiků. /153/.* Můj komentář: Barša varuje Západ před tím, aby přistoupil na hru, kterou rozehrála Al Káida. Tato hra je jednoduchá. Teroristické útoky pod hlavičkou islámu mají přivést obě civilizační seskupení – islámské a západní – do konfliktu. Teroristé by se rádi stali mluvčími těch prvních. Jejich snahou je eskalovat napětí a interpretovat islám jako hrozbu Západu. Jejich místo v islámské společnosti je za normálních okolností marginální. Ale frustrace spojená s podivnou válkou v Iráku – a tím už doříkám to, co Barša v roce 2001 napsat nemohl – vliv teroristů uvnitř islámu posilují. Nejsou to však primárně náboženské zdroje, které vyvolávají militantní reakce, ale kulturně-sociální ponižení. K nim patří i docela naivní export demokratických pravidel společností, které na ně nejsou připraveny. Válka v Iráku byla vedena pod hlavičkou demokratizace Iráku. Taková snaha po implantování systému, který nemá v tamní půdě žádné kořeny, však může vyvolat pravý opak. Nikoli ustavení řádu, ale chaos, rozvrat a občanskou válku. Tedy situaci, ze které profitují jedině teroristé a výrobci zbraní, nikdo jiný.

A nyní bych chtěl uvést třetího autora, jímž je izraelský spisovatel **Amos Oz**. V jednom svém přeloženém novinovém článku z doby amerického útoku na Irák, článku, který žel nemohu citovat, neboť je již nemám k dispozici, Oz argumentoval, že nejlépe si s muslimskými extremisty poradí umírnění muslimové. Tato myšlenka se zdá až triviální, ale po hlubší reflexi vysvitne, že není k dispozici jiné, schůdné řešení. Západ by se neměl trást před islámem, ale měl by rozkopávat podhoubí, z něhož se živí terorismus. Jestliže budeme islám pokládat za nebezpečí, uvrhneme tím mnoho umírněných muslimů do tábora teroristů. Svůj vlastní pohled v této věci, aniž bych citoval jiné autory, bych formuloval do těchto vět: Naše západní civilizace je plna vnitřních rozporů, které ji mohou natolik oslabit, pokud ji nezničí úplně, že vnější tlaky ji prorazí pak již snadno. Stavění plotů mezi Západem a světem islámu není pro Západ ani pro muslimy řešením zásadním. Zásadní řešení je jedině takové řešení, které je výhodné pro všechny. To tkví v postupném vytváření jedné ekologicky i eticky udržitelné planetární civilizace, která bude sestávat z rozličných kulturních seskupení a náboženských systémů. Tento cíl by měl být jasně deklarován. Jak k němu dojít, to je pak otázka konkrétních rozhodování v konkrétních situacích. Žijeme v technicky globalizovaném světě. Buď nám naše náboženství pomohou překonat

kulturní rozpory tohoto našeho globalizovaného světa anebo se stanou solí zmařenou. Náboženské střetávání přece nemusí vést ani k fatálnímu konfliktu ani k mdlému synkretismu, nýbrž ke zdravé soutěži. Náboženství by se měla srovnávat na poli ducha, nikoli na válečném poli. Ten, kdo sáhne k násilí? ať už fyzickému nebo verbálnímu, prozrazuje vlastní slabost a nezralost.

A nyní předkládám své tři teze:

1/ Křesťané a muslimové mají v tomto světě obzvláštní odpovědnost, neboť patří ke dvěma nejpočetnějším náboženstvím světa. Je třeba najít cesty ke vzájemnému poznávání a dílčí spolupráci, nikoli tyto cesty uzavírat.

2/ Křesťané na Západě mají nesmírně těžký úkol vnést evangelium do svého teritoria jakoby podruhé. Po vlně odnáboženštění je třeba se znovu pokoušet připravovat půdu a semínka evangelia rozsévat. Ne jen v hloučcích marginalizovaných křesťanů, ale s co největším rozsahem. Jen duchovně silné a sebevědomé křesťanství může Západu pomoci a zároveň se může stát pro muslimy respektovaným partnerem.

3/ Z toho tedy vyplývá, že jedině křesťané na Západě v součinnosti s muslimy kdekoli na světě mohou zamezit tomu, aby došlo ke konfliktu mezi islámskou a západní civilizací. Jedině oni mohou tento střet eliminovat či alespoň zmírnit a nastavit s muslimy pravidla plodného kulturně-náboženského soužití. Na otázku, jestli islám ohrožuje Západ, odpovídám: Nikoli. Teroristé by si velmi přáli, abychom to takto vnímali. Přejímat jejich scénáře znamená podporovat konfrontaci, která vůbec není nutná. Největším ohrožením Západu není islám, ale vyvětralé a povadlé křesťanství. Z tohoto závěru vyplývají úkoly pro každého z nás. Úkoly, jejichž hlavní společný jmenovatel je nezbytnost resuscitovat v Evropě křesťanskou pospolitost. Třeba se nadějeme, že dosud nezemřela, ale spí, a jen potřebuje slyšet uzdravující slovo lékaře lidských duší: TALITHA KUM (Mk 5, 41), „děvče, pravím ti, vstaň“. Děkuji Vám za pozornost.

Martin T. Zikmund

FINANČNÍ STAV K 30.09.2007

<u>ROZPOČET</u>	<u>předpoklad 07</u>	<u>skutečnost k 30.09.2007</u>
Stav pokladny	:	1 230,00
úctu	:	197 050,00
Celkem	:	198 280,00

Příjmy : potřebný průměrný příspěvek na člena za měsíc : 142 členů

Průměr na člena za měsíc	:	577,-	326,00
	(983 000 : 142 : 12)		(416 287 : 142 : 9)
		Dluh oproti předpokladu	320 963,00
			(737 250 – 416 287)
	celkem : 983 000,00		416 287,00

Dary přes pokladnu	:		74 381,00
účet	:		58 600,00
		z toho Poliovy	5 600,00
Nedělní sbírky	:		198 352,00
Dary vestibul	:		<u>84 954,00</u>
			416 287,00
Príspevky a pomoc ostatní	:	sbírka ATM	2 525,00
		sbírka SDM	4 920,00
		sbírka na Broumov	32 965,00
		návštěva mládežníků	3 000,00
		sbírka na BTS	19 074,00
Nájem	:	30 000,00	27 195,00
Dotace na mzdu kazatele	:	100 000,00	38 826,00
Vyúčtování plynu – sál	:		14 436,00
kaz. byt	:		11 891,00
Regionální setkání sborů	:		27 512,00
English camp	:		153 237,00
		z toho KAM	14 000,00

Celkem	:1 113 000,00	736 060,00
---------------	----------------------	-------------------

<u>Výdaje</u> :	mzdy + OSSZ, VZP, FÚ	:	165 000,00	79 650,00
	materiál – úklid, opravy, výzdoba:	:	30 000,00	20 355,50
	služby – poplatky, opravy,	:	15 000,00	5 836,50
	pojištění	:	12 000,00	11 566,00
	Telefon	:	13 000,00	8 764,00
	Plyn	:	100 000,00	58 005,00
	Elektřina	:	25 000,00	17 189,00
	Voda	:	30 000,00	13 306,00
	Rezerva na opravu fasády, dveře	:	200 000,00	0,00
	okna v přízemí	:	200 000,00	
	opravu střechy	:	10 000,00	
	úprava malého sálu	:	70 000,00	39 719,00
	projektor + plátno	:	70 000,00	47 898,00
	vybavení pokoje host	:	15 000,00	
	mládež – kytara, repro	:	25 000,00	7 679,00
	koberce velký sál	:	25 000,00	
	kazatelský byt	:	0,00	42 163,00
	(předběžný odhad byl 150 000,- v 06 se utratilo 116 528,-)			
	Členské příspěvky - odvod	:	97 980,00	54 910,00
	dar ETS	:	10 000,00	5 000,00
			(+20000,- přeplaceno loni)	
			školné Frimel	

Pomoc ostatním	:	modlitební týdny ATM	2 525,00
		SDM	4 920,00
		dar kazatelům	500,00
		dar Broumovu	33 000,00
Regionální setkání sborů	:		30 982,00
english camp	:		156 962,00
Celkem	:	1 113 000,00	698 260,00

11.11.07

Za 3/4 roku, by měl každý člen doplatit průměrně **2 260.-**, abychom si vytvořili postupně rezervu na opravu fasády a vstupního prostoru sborového domu, výměnu oken přízemí, pozemek dle současných informací bychom měli dostat zdarma (v této věci jedná i tajemník VV br. Titěra).

Celkové součty jsou dle peněžního deníku, ale zde uvádím jen vybrané položky. Proto součet vybraných položek nemusí souhlasit – jedná se o přehled. Podrobný přehled (peněžní deník) byl rozeslán jako další příloha emailu. Vše je počítáno dle dokladů, pokud někdo nakupuje bez „papíru“ a nechce nákup proplatit není toto zahrnuto v účetnictví.

JesusHouse2007 v číslech

Evangelizace vysílaná z Hamburku ve dnech 24. - 28. 4. 2007, účastnilo se 750 míst v Německu a v některých evropských státech, 400 tisíc návštěvníků celkem, v akci bylo více než 15.000 dobrovolných spolupracovníků, náklady na tuto evangelizaci: 3 milióny EUR, asi 5000 mladých lidí se veřejně rozhodlo pro následování Krista.

JesusHouse v ČR: nabídka česky dabovaných DVD

Začínáme rozesílat DVD se sestřihem programů akce JesusHouse s českým dabingem. Objednávky na e-mailu: info@ikpk.cz, na telefonu 495 513 401 (7.00 – 13.30 hod.) nebo na adrese KPK/ProChrist, V Kopečku 89, 500 03 Hradec Králové. Máme k dispozici 3 DVD s českým dabingem a českými titulky u písniček, délka programu na 1 DVD cca 60 minut.

Struktura programu na DVD: Písně a moderní hudba, interview s osobnostmi, filmový sitcom, evangelizační kázání Torstena Hebela (jednoho z nejznámějších evangelistů mládeže v Německu) se závěrečnou výzvou k rozhodnutí pro Krista. Cena 1 DVD 50 Kč + příspěvek na balné a poštovné ve výši 15 Kč za zásilku. **Bonus zdarma:** plakát a pohlednice JesusHouse.

USNESENÍ MIMOŘÁDNÉHO SD KONANÉHO DNE 3.11.2007 V PRAZE, NA TOPOLCE:

1) Zpráva o hospodaření s fondy :

Mimořádný SD bere na vědomí a schvaluje „Revizní zprávu o hospodaření s fondy v letech 2000-2005, vypracovanou revizní komisí na základě usnesení SD v Lovosicích dne 4.-5.11.2005 s tím, že bylo konstatováno:

1. všechny položky byly zaúčtovány na příslušné fondy
2. byla provedena kontrola účelnosti vynaložených finančních prostředků. RK se necítí oprávněná zpětně posoudit tuto účelnost
3. v letech 2000-2002 byly jednotlivé fondy naplňovány z odvodů schválených sjezdy. Od roku 2003 do roku 2005 došlo z důvodu změny účetní VV, zavedení operativního hospodaření s fondy neschváleného SD, neexistence současných „Pravidel hospodaření s fondy“ a nedodržování rozhodnutí dřívějších sjezdů delegátů týkajících se naplňování fondů, k tomu že tyto fondy nebyly naplňovány
4. aby byla zajištěná transparentnost a správnost rozdělování finančních prostředků a jejich účtování byla vypracována „Pravidla hospodaření“, podle kterých se od roku 2006 postupuje. Z tohoto důvodu nemůže docházet k problémům, které vedly MSD v Lovosicích k zadání výše uvedeného úkolu RK.

2) Návrh na usnesení definitivního znění Základního dokumentu:

SD přijal znění Základního dokumentu a pověřil VV BJB předložit MK ČR 5.11.2007

3) SD zvolil nový VV ve složení:

zvoleným tajemníkem VV je br.Jan Titěra

zvoleným předsedou VV je Vl.Donát

zvoleným místopředsedou VV je Milan Svoboda

zvolenými členy VV jsou

-Hejl Vladimír

-Jackanič Jan st.

zvolenými náhradníky VV jsou

-Kuc Daniel

-Malý Vlastimil

4) SD vzal na vědomí,

že schválení statutu „VOŠ Dorkas“ je odloženo na SD 2008

5) SD nepřijal návrh sboru BJB Praha 4

navýšit odvody do VV BJB pro sbory přijímající dotaci na platy kazatelů

6) SD vyhláší mimořádnou sbírku

na uhrazení již vynaložených prostředků s podporou českých baptistických sborů v zahraničí a zbytek sbírky bude použit na fond „Ostatní projekty“. Podmínky naplňování fondu připraví pro schválení na SD v roce 2008 FHR a RK.

7) SD přijal upravený návrh FHR a RK týkající se „Investičního fondu“ a čerpání z něj.

Jedná se o doplnění přečerpané částky použité na opravu bytového fondu (byt v Olomouci a v Praze) – tento návrh je upraven v těchto bodech:

1-jedná se o doporučení sborům naplnit investiční fond volitelnou částí odvodů do VV BJB

2-úhrada už profinancovaných částek je řešena jednorázově

3-do budoucna vytvořit systémové řešení k naplňování investičního fondu

8) SD přijal návrh FHR a RK

předat smírčí komisi nezaplacené příspěvky lovosického sboru za rok 2005 k dořešení

9) SD vyzývá sbory

k zaplacení své části příspěvků na uhrazení dluhu slovenské straně v záležitosti Helioprint dle bodu č.20 Usnesení SD 04/2007 do 31.12.2007, v opačném případě se věci ujme smírčí komise

10) SD odsouhlasil

nenávratnou půjčku ve výši 100 000,-Kč ze stavebního fondu pro sbor BJB v Broumově

11) SD uložil VV a FHR,

aby připravili návrh koncepce, jak naplnit fondy, s nimiž hospodaří BJB v ČR

DAN DRÁPAL : CHVÁLY? BUĎME OPATRNÍ

Mladší čtenáře možná překvapí, že termín „chvály“, jímž se dnes běžně snad ve všech evangelikálních denominacích označuje hudba na shromážděních, není starý ani dvacet let. Kdybyste toto slovo použili v dnešním významu někdy počátkem osmdesátých let, nikdo by netušil, co máte na mysli.

Křesťané mohou svou zbožnost prožívat různě. Kupříkladu pro generaci mých rodičů byly domácí skupinky něco buď neznámého, nebo nanejvýš okrajového (a do značné míry podezřelého). Učení církve pro ni bylo mnohem důležitější než pro křesťany dnes. Hudba (tedy především písně) hrála ve sboru spíše doplňkovou úlohu. Ačkoli si myslím, že větší důraz na osobní zkušenost a na uctívání

Hospodina je vývojem spíše pozitivním, netroufl bych si tvrdit, že jsme dnes Bohu blíží, ba dokonce ani že ho více chválíme, než tomu bylo u generace mých rodičů. „Chvály“ již v našich sborech vesměs zdomácněly, ba mnohdy hrají dokonce centrální úlohu. Jistě nastal čas pro zamyšlení.

Český termín „chvály“ odpovídá nikoli sémanticky, leč z hlediska role v životě církve, anglickému „worship“, případně „praise and worship“, přičemž praise jsou chvály a worship je uctívání. Vzhledem k vývoji použití slova chvály může dnes snadno vzniknout určité nedorozumění: Chválení (a uctívání) Boha je především hudba. Derek Prince ale již před mnoha lety správně upozornil, že veškeré starozákonné hebrejské termíny, vyjadřující uctívání, mají téměř výhradně co do činění s polohami lidského těla (padání na tvář, klekání, zvedání rukou, klanění se), a snad žádný z nich nesouvisí s hudbou – snad kromě tance. Dalším výrazným posunem vůči předchozím generacím je používání elektrofonických nástrojů a zvukotechniky. Musím se přiznat, že dle mého názoru je tento technický vývoj spjat se značnými nebezpečími. Skoro bych si troufl tvrdit, že tam, kde nepůsobí zvláštní Boží milost, je skutečná aktivní účast shromáždění na chválení Pána nepřímo úměrná dokonalosti hudební skupinky a zejména aparatury.

Vzpomínám si na své druhé období vedení regionu Praha – Východ. Když jsem se vrátil na místo Miloše Kačírka, který odcházel do jiné služby, odešel rovněž nejvýraznější „chválič“, který na regionu byl. Přestože region byl relativně veliký (alespoň na české poměry), neměli jsme zprvu žádnou hudební skupinku a vůbec žádnou aparaturu. (Nutno ovšem říci, že v sále Lidové školy umění, v níž jsme se scházeli, byla vynikající akustika.) „Chvály“ doprovázela na kytaru velmi obětavě mladá sestřička Martina Faktorová. Efekt tohoto stavu byl jednoduchý: Buď shromáždění zpívalo (a chválilo), nebo nezpívalo. Martina byla velmi důležitá (a já jsem jí za její službu dodnes vděčný), leč nedá se říci, že by chvály stály na ní. Z principu musely být záležitostí celého shromáždění. Jinak bylo okamžitě slyšet, že „něco nehraje“.

Jakmile máte dobrou zvukotechniku a schopného zvukaře, jakmile stojí vepředu hudební skupinka, pak i když téměř všichni účastníci shromáždění mlčí, můžete mít celkový dojem krásných, dynamických chval. Dobrý zvukař u dobrého pultu to zařídí.

V „moderních“ církvích, jako jsou Křesťanská společenství, Slovo života, Nová naděje apod., jsou dnes zpěvníky něčím neznámým – přinejmenším jako druhá knížka (vedle Bible), kterou si účastníci nosí z domova do shromáždění. Znalost písní je tu lepší, tu horší, ale vlastně na tom příliš nezáleží, protože většina sborů je dnes vybavena projektorem.

Vzpomínám na jednu z nejúžasnějších konferencí, jaké jsem zažil: „Boj o srdce Prahy“ s Robertem Stearnsem, velmi výrazným mezinárodním chváličem. V jedné chvíli v sále na Jarově zvukotechnika selhala právě při chvalách. Robert tehdy řekl

cosi v tom smyslu: „*Myslíte si, že Bůh je teď v rozpacích? Že je nějak zaskočen a že se kvůli tomu cítí trapně?*“ Robert této nepříjemné situace využil ke kratičkému vyučování, co to chvály vlastně jsou.

Sám jsem dnes členem sboru, který je značně „multimediální“. Je u nás běžné, že se během kázání pouštějí videoklipy či úryvky z filmů, promítání textu a jednotlivých bodů kázání je samozřejmostí, o textu písní ani nemluvě. Svým způsobem je to pohodlné, leč současně velmi zranitelné. Porouchat se může notebook, z něž se vše promítá (a to jak hardware, tak software), projektor, reproduktory, nemluvě o možnosti vyhození pojistek v části budovy. Dále je tento systém závislý na lidech, kteří umí nejen obsluhovat notebook (to už dnes zvládne kdekdo), ale kteří rozumí i propojení notebooku s projektorem. Neděle, kdy všechno „klapne“ a nevznikne nepříjemná pauza či nejistota, co se vlastně děje, jsou spíše výjimkou.

Rozhodně nevolám po návratu do „doby kamenné“, nepropaguji heslo „zpátky na stromy“. Jen vidím jako důležité, abychom v sobě obnovovali hluboké vnitřní přesvědčení, že tuto veškerou techniku ke skutečnému životu s Bohem nepotřebujeme. Pokud ji máme, ano, zapojme ji do služeb Božího království. Pokud ale něco selže, nemělo by nám to zkazit neděli.

Pokud technika nikdy neselže, roste nebezpečí, že i „chvály“ budeme podvědomě chápat nikoli jako naši službu Bohu, ale jako konzumaci kvalitního duchovního (či dokonce jen hudebního) programu. Slyšeli jste už někdy výrok „dneska bylo výborné shromáždění, dneska tam byl Bůh“? Aby nedošlo k nedorozumění – vůbec nepopírám, že shromáždění mohlo být výborné a že tam mohl být Boží Duch. Více takových shromáždění! Nicméně někdy jsem se nemohl zbavit nepříjemného dojmu. Když jsem se ptal na podrobnosti, ukázalo se, že nadšenému účastníku se líbily písničky a projev hudební skupinky. Prostě si shromáždění „užil“ a odcházel s libým pocitem. S čím dál větším znepokojením pozoruji rostoucí sklon vnímat libé pocity jakožto známku Boží přítomnosti. Pokud se ale podíváme do Písma, pak lidé, kteří zakusili Boží přítomnost, by většinou neřekli, že měli libé pocity. Většinou se třásli, zpravidla padli, často činili pokání. V době, kdy kázal Jan Křtitel u Jordánu, byla v Jeruzalémě jistě řada vzdělaných a schopných kazatelů a někteří možná kázali i o Boží milosti. A přece mnoho lidí správně usoudilo, že Bůh je spíše s oním podivným prorokem, který vzbuzoval vše jiné, než libé pocity. (Díky Ti, Pavle Kábrte, za tuto myšlenku.)

Samozřejmě nechci tvrdit, že Bůh je tam, kde kazatel posluchačům nadává nebo v nich vyvolává různé pocity nelibé. Nechceme-li ale žít v sebeklamu, musíme se nad svými chvalami – a nad tím, jak jim rozumíme – stále znova zamýšlet.

PLÁN AKCÍ NA ROK 2007-8

11. listopadu	instalace kazatele Davida Slámy Mgr.	Cheb
16.-18. listopadu	evangelizace – kaz. Jaroslav Pospíšil	Cheb
17. listopadu	15. ⁰⁰ evangelizace – kaz. Jaroslav Pospíšil	Tři Sekery
9. prosince	křest – 1.+2. sbor dopoledne	Cheb
24. prosince	15. ⁰⁰ štědrovečerní program dětí a oslava narození Pána Ježíše	
25. prosince	9. ⁰⁰ dopolední vánoční Bohoslužba	Cheb
26. prosince	9. ⁰⁰ dopolední vánoční Bohoslužba	Cheb
31. prosince	20. ⁰⁰ večerní silvestrovský program	Cheb
1. ledna	novoroční Bohoslužba	Cheb
6.-13. ledna	alianční týden modliteb	Cheb
16.-20. ledna	ekumenický týden modliteb	Cheb
26. ledna	program duchovní obnovy	Litoměřice
7.-9. března	konference sester	Praha
25.-26. dubna	sjezd delegátů sborů	Brno
8.-11. května	konference mládeže	Havl. Brod
23.–25. června	kurz kazatelů	Vysočina
20.–27. července	Generální koncil BWA	Praha
19.-21. září	dny Petra CHELČICKÉHO	Č.Budějovice
19. října	Konference výchovného odboru	Cvikov
8. listopadu	Rada zástupců sborů BJB	Pardubice

NA VŠECHNY AKCE SRDEČNĚ ZVEME

Sbor Bratrské jednoty baptistů, Libušina 4, 350 02 CHEB

tel.: 354 431 692 – kancelář sboru

david.slam@centrum.cz , 737 678 166 – kazatel sboru Mgr. David SLÁMA

www.cheb.baptistcz.org , cheb@baptistcz.org

Určeno pro vnitřní potřebu.